

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΤΕΧΛΕΜΕΤΖΗΣ

ΜΥΘΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
και
έντεκα πλην ένα μικρά πεζά

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΕΔΡΟΣ

Γρηγόρης Τεχλεμετζής: *Μυθολογήματα και έντεκα πλην ένα μικρά πεζά*

ISBN 978-960-04-5213-6

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Γρηγόρης Τεχλεμετζής, 2021

© Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2021

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Το παιχνίδι των λέξεων

Κάποτε υπήρξα κι εγώ παιδί. Όσο και να μην το πιστεύετε, ήμουν ένα μικρό, συνεσταλμένο, μελαγχολικό αγόρι. Η πρώτη φορά που είδα γυναίκα ήταν σε ένα έρημο, θαμπόχρυσο, ομιχλώδες παγκάκι, σε μια απόμακρη παιδική χαρά. Ήταν στην ηλικία μου, πιο μικρή και πιο μεγάλη ταυτοχρόνως.

Από την πρώτη στιγμή μου είπε, με φωνή τραγανή, ότι η μαμά της τής απαγόρευε να μιλά σε ξένους και προπα-ντός να τους πιστεύει.

Εγώ όμως ήμουν μόνος. Έκανε κι εκείνο το αναθεματισμένο κρύο που τρυπούσε μυαλά. Έβλεπα τη φουστίτσα με τα φρουφρού, τα φουσκωτά μαγουλάκια και το λευκό της καλσόν. Κουνούσε τα ποδαράκια της παιχνιδιάρικα και με χάρη χαμογελώντας, όπως κρεμόντουσαν με ωραιοπάθεια από εκείνο το παγκάκι, που ελαφρά τριζοβόλούσε, σχεδόν προκαλώντας με.

«Μη με πιστεύεις», της είπα πονηρά. «Ας παίξουμε μόνο ένα παιχνίδι. Είμαι μόνο ένα μικρό, ντροπαλό αγοράκι και όχι κανένας δράκος».

Με κοίταξε δύσπιστα.

«Τι παιχνίδι να παίξω μ' εσένα; Είσαι κούτσικο και ανώριμο».

«Είναι απλό. Θα σου δίνω λέξεις. Θα τις ζυμώνεις. Θα τις μαλώνεις. Θα τις κανακεύεις. Θα τις ερωτεύεσαι. Θα τις ξεζουμίζεις. Θα τις καταπίνεις. Θα τις χαστουκίζεις. Θα τις φτύνεις. Όσες δεν σου κάνουν, θα τις πετάς. Και, ό,τι μένει από αυτό τον συρφετό, θα το ανακατώσεις με χρώματα και ήχους, και εκείνο θα λοξοδρομήσει μοιάζοντας διαφορετικό. Αν θέλεις να του ρίξεις λίγο αλατάκι και πιπεράκι να γίνει πικάντικο, χρήσιμο θα είναι, αλλά πρόσεχε μην το παρακάνεις. Θα το βάλεις στον φούρνο να ψηθεί και να εκκολαφθεί. Έπειτα από καιρό θα έχει προκύψει κάτι πεντανόστιμο. Θα το μοιράσεις στους φίλους σου να ευφρανθεί η ψυχούλα τους. Ακόμα και οι άγνωστοι περαστικοί μπορούν να τσιμπολογήσουν, και γιατί όχι, αν πεινάνε και το θέλουν. Μπορεί να τους αρέσει και μετά να το ζητάνε μανιωδώς. Θα σε τρελάνει αυτός ο χάρτινος κόσμος».

«Τι παράξενο παιχνίδι. Ποιος ο στόχος του;» είπε σπαθίζοντας φωτογραφικά τα βλέφαρά της.

«Στόχο έχει να νιώθεις ότι ζεις. Όσο πιο πολύ σε συνεπαίρνει, τόσο πιο πολύ ζωντανεύεις. Τι να την κάνεις τη ζωή όταν έχεις τις λέξεις;»

ΜΥΘΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Η απελευθέρωση του Σίσυφου

«Πρέπει».

«Το καταλαβαίνω. Είναι καθήκον μου».

Τον κοίταξε με ένα ύφος σαν να τον πίστευε.

Οι κρόταφοί του είχαν αρχίσει να γκριζάρουν και δεν έτρεφε πια αυταπάτες. Θα έσπρωχνε την πέτρα του μέχρι τα βαθιά γηρατειά του. Το πρόβλημα ήταν αν τότε θα μπορούσε.

Ο Άρχοντας του Σκότους, που όλα τα καταλάβαινε, διάβασε τις σκέψεις του.

«Μη σε νοιάζει. Όταν θα γεράσεις θα αφαιρέσω λίγο βάρος. Η πέτρα θα είναι ελαφρύτερη. Τόση όσο θα αντέχεις. Αλλά η αξία του έργου σου είναι να κουράζεσαι. Να αγωνιάς. Να έχει ένα σασπένς η κατάσταση. Να κάνεις πού και πού και μερικά πισωπατήματα. Επιτρέπονται. Όλα μέσα στο παιχνίδι είναι. Έτσι, λίγο να χαλαρώνεις. Να παίρνεις δυνάμεις, για να σπρώχνεις μετά με περισσότερη δύναμη».

Δεν είχε νόημα να απαντήσει. Άλλωστε ο Άρχοντας του Σκότους ήταν παντοδύναμος και είχε πάντα δίκιο.

Το μόνο που ευελπιστούσε ήταν να 'λεγαν έστω έναν καλό λόγο οι άλλοι.

Να, ότι έκανε το καθήκον του και μάλιστα με το παραπάνω. Ότι υπήρξε ένας τίμιος και ηθικός άνθρωπος.

Αυτό θα του αρκούσε.

Η αλήθεια είναι ότι το άκουγε να το κουβεντιάζουν οι Σκιές, που περνούσαν από δίπλα του τη μέρα. Το ψιθύριζαν οι περισσότερες, αλλά και κάποιες του το 'λεγαν φωναχτά.

Έτσι έπαιρνε κουράγιο και έσπρωχνε με μεγαλύτερο ζήλο την πέτρα του. Τόσα χρόνια. Ρευστά χρόνια, που κυλούσαν σαν λιωμένα ρολόγια, χυμένα στο πάτωμα.

Μα κουράστηκε πια.

Οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν και συχνά εκλιπαρούσε τον Άρχοντα να του ελαφρύνει το βάρος.

«Δεν είναι καιροί για τέτοια», του απαντούσε. «Είναι δύσκολες εποχές και οι πέτρες πρέπει να κυλιστούν. Να ανέβουν. Θα έρθουν και καλύτερες μέρες. Κουράγιο. Το λένε και οι Ειδικοί Επιστήμονες. Αυτοί ξέρουν καλύτερα από εμάς».

Έκανε ότι τον πίστευε, μια και δεν είχε άλλη επιλογή. Άλλωστε οι Ειδικοί έβγαιναν στις τηλεοράσεις, που παρακολουθούσαν οι Σκιές, και έκαναν περίπλοκες πράξεις καταλήγοντας σε αδιαμφισβήτητα αποτελέσματα. Δεν έψαχναν αιτίες, δεν κοιτούσαν το παρελθόν ή, αν το εξέταζαν, ποτέ δεν έβρισκαν κάποιον ένοχο, παρά μόνο αποτρόπαιες πράξεις. Και ανακοίνωναν αληθοφανή πο-

ρίσματα με το κύρος των σπουδών τους και έτσι έφτιαχναν το παρελθόν του μέλλοντος, που θα ήταν αιτία άλλων δεινών.

Έτσι έκανε κουράγιο μερικά χρόνια ακόμα.

Αλλά κανένα φως.

Είχε απελπιστεί πια. Βαρέθηκε να παρακαλεί τον Άρχοντα για λιγότερο φορτίο.

Μα δεν τον λυπόταν που τον έβλεπε να πισωπατά;

«Κάποια μέρα θα με πλακώσει η πέτρα», του έλεγε.

Εκείνος γελούσε σαρδόνια:

«Έχεις πολλές δυνάμεις ακόμα, γέρο. Ό,τι δεν θέλει ο άνθρωπος δεν κάνει. Και εσύ θέλεις. Ακόμα θέλεις. Όταν σταματήσεις να θέλεις, τότε ίσως σε πλακώσει η πέτρα».

Δεν του έμνε πια τίποτα παρά να περιμένει να φύγει ο Άρχοντας για να ξεσπάσει σε κλάματα.

Ήταν κι αυτός ένας τρόπος εκτόνωσης. Μετά αισθανόταν καλύτερα.

Μα σα γυρνούσε ο Άδης το καταλάβαινε. Τον κοιτούσε κοροϊδευτικά και του έλεγε:

«Πάλι έκλαιγες; Δεν βγαίνει τίποτα. Αν όμως σε κάνει να αισθάνεσαι καλύτερα, κλάψε».

Ούτε τα ενθαρρυντικά λόγια των Σκιών τον παρηγορούσαν πλέον.

Ήταν υπάκουα τσιράκια του Άρχοντα. Δεν χωρούσε αμφιβολία.

Ήταν μόνος, σε ένα σκοτεινό βασίλειο, καταδικασμένος να σπρώχνει για πάντα μια γκρίζα πέτρα, γεμάτη

σκουληκιασμένα μαύρα στίγματα και κανείς δεν του έλεγε τουλάχιστον πόση διάρκεια είχε αυτό το πάντα. Ήταν θνητό ή είχε και την επίφαση της αιωνιότητας του μετά;

Μέχρι που είδε εκείνη.

Έλεγε ότι δεν την ερωτεύτηκε. Και ας τον περιέπαιζαν οι Σκιές, βγάζοντας τις λεπτές, κόκκινες γλωσσίσσες τους, που σφύριζαν φιδίσια.

Αισθανόταν αρκετά γέρος πια για έρωτες και, προπάτων, πολύ κουρασμένος.

Αυτό σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν, καθώς ήταν περισσότερο απόφαση παρά θέληση.

Όταν την είδε, ντράπηκε για τον σκουληκιασμένο βράχο που έσπρωχνε.

Έκλεισε τα μάτια του, σε μια προσπάθεια να αποφύγει την πραγματικότητα, αλλά συνειδητοποίησε ότι ήταν αδύνατο να κρυφτεί.

Όμως εκείνη δεν έδωσε σημασία και του έπιασε την κουβέντα. Μια ανιδιοτελή κουβέντα και όχι για να τον ενθαρρύνει ή να τον παρηγορήσει για την πέτρα του.

Του μίλησε για θέατρο, για κινηματογράφο και του διηγήθηκε αρκετές ιστορίες από τη μυθολογία.

Κατάλαβε ότι δεν ήταν ο μόνος τιμωρημένος από τους θεούς. Υπήρχαν ακόμα χιλιάδες, ίσως και εκατομμύρια.

«Οι θεοί είναι μέσα μας και μας προστάζουν», του έλεγε.

Αυτή η ιδέα του φάνηκε κάπως επαναστατική, αλλά η κοπελιά τον διαβεβαίωσε για το αντίθετο.

Στο τέλος ήθελε να την πιστέψει και την πίστεψε.

Με τη συζήτηση, ξέχασε και την πέτρα, την ανούσια αποστολή του και την ντροπή του.

Ερχόταν κάθε μέρα και συζητούσαν για καμιά δυο ωρίτσες.

Μετά έφευγε χαμογελαστή.

Δεν τον λυπόταν, αλλά ούτε τον επαινούσε. Μιλούσε μόνο για αυτόν, τον ανθρώπινο Σίσυφο.

Μέχρι που μια μέρα του είπε ότι θα έφευγε για ένα ταξίδι και έτσι θα απουσίαζε για κάποιο καιρό.

«Και πόσο καιρό θα λείψεις;» τη ρώτησε στεναχωρημένος.

«Έξι μήνες».

«Και πού θα πας;»

«Θα πάω να δω τη μητέρα μου».

«Είναι μακριά;»

«Τόσο μακριά όσο και κοντά».

«Δεν καταλαβαίνω».

«Αυτά τα πράγματα δεν τα καταλαβαίνουμε. Μονάχα τα νιώθουμε», του απάντησε.

«Και αν δεν ξαναγυρίσεις;»

«Είμαι καταδικασμένη να γυρίζω πάντα. Είναι το καθήκον μου».

Όστε δεν ήταν ούτε αυτή ελεύθερη.

Χρωστούσε στη ζωή. Χρωστούσε στους άλλους. Σε αυτή την «κόλαση των άλλων».

«Και είναι ωραία εκεί που θα πας;»

«Είναι πραγματικά ωραία. Αλλά τι να το κάνεις; Η ομορφιά δεν είναι παντοτινή».

«Χαζομάρες. Θα έδινα τα πάντα για να γευτώ κι εγώ ένα κομμάτι ομορφιάς».

Τότε τον κοίταξε χαμογελώντας.

Έφερε τα δυο της δάχτυλα στα χείλη και του έστειλε ένα φιλί.

Την είδε να απομακρύνεται και να χάνεται στα σκοτάδια του Κάτω Κόσμου.

Φοβόταν. Πάγωνε και μόνο στην ιδέα ότι δεν θα την ξανάβλεπε. Είχε συνηθίσει τόσο καιρό τη συντροφιά της. Ήταν το μόνο όμορφο πράγμα στη ζωή του.

Τις επόμενες μέρες αισθανόταν πολύ καταπτοημένος. Μέχρι που το κατάλαβε ο Άρχοντας και στο ενδεχόμενο της ολικής κατάρρευσης του αφαίρεσε λίγο φορτίο από την πέτρα του.

«Σε ευχαριστώ, Άρχοντά μου», του είπε.

Τα υπολόγιζε κάτι τέτοια ο Άρχοντας. Του άρεσαν τα δοξαστικά λόγια, όπως και τα παρακαλετά.

Κάποιες φορές μάλιστα μαζεύονταν και οι Σκιές και του έψαλλαν ύμνους σαν χορωδία. Και αυτός τους χάριζε υποσχέσεις και κούφια δώρα. Αφαιρούσε και βάρη από τις πλάτες τους, παρ' όλο που είχαν καμπουριάσει από το φορτίο, σε σημείο να αποκτήσουν κουσούρι που, και όλο το βάρος να έφευγε από πάνω τους, αυτές θα έμεναν απaráλλακτες.

Στην πραγματικότητα τα βάρη παρέμεναν τα ίδια,

μα εκείνες πίστευαν στα λόγια του ότι ήταν λιγότερα.

«Η πίστη είναι μεγάλο πράγμα, Σίσυφε», του έλεγε.

Και ήξερε γιατί του έκανε αυτό τον υπαινιγμό.

Ήταν ότι ποτέ εκείνος δεν του έψαλλε έναν ύμνο. Μάλιστα, του τόνιζε πως, αν το έκανε, θα αισθανόταν καλύτερα, όπως και οι άλλοι.

Δεν μπορούσε όμως.

Να δοξάσω τον τύραννό μου; αναρωτιόταν.

Και ο Άρχοντας το καταλάβαινε και σκύλιαζε.

Ήταν και το ότι δεν μπορούσε να του σβήσει την αγάπη για τη ζωή. Ειδικά τον τελευταίο καιρό είχε διαγνώσει μια αναζωπύρωση, παρά τις πρόσκαιρες ψυχολογικές μεταπτώσεις του.

Πόσο θα αντέξει όμως; σκεφτόταν. Θα τον καταπιούν τα σκοτάδια του Άδη.

Από την άλλη, οι Σκιές γελούσαν με τα παθήματά του και του έλεγαν ότι δεν θα σωθεί ποτέ όπως αυτές.

Μα αυτός ήξερε ότι θα έμεναν για πάντα Σκιές, όσους ύμνους και αν έψελναν.

Ωστόσο δεν ήταν πια μόνος. Ούτε και η κοπέλα έψαλλε ύμνους.

Δεν το είχαν συζητήσει ποτέ. Ήταν όμως σίγουρος ότι κι εκείνη κατανοούσε αυτή την ταύτιση.

Τώρα που έλειπε, είχε όλο τον χρόνο να αναστήσει τα λόγια της.

Είχε ξαναρχίσει να κλαίει τα βράδια και μάλιστα γοερά.

Πότε θα γύριζε επιτέλους;

Δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτή.

Γύρισε στολισμένη με λουλούδια στα μαλλιά. Τα είχε αφήσει χυτά και έμοιαζαν αέρινα.

Είχαν μια γεύση φρεσκάδας. Κάτι δροσερό και γάργαρο, που κινιόταν σαν άνεμος και δεν είχε καμία σχέση με τη στασιμότητα και τη μουχλίλα αυτής της σπηλιάς και, πολύ περισσότερο, με την άθλια σκουληκιασμένη πέτρα του.

Ήταν χαρούμενη, αλλά έπεφτε και σε ξαφνικές μελαγχολίες, ιδίως όταν βυθιζόταν σε σκέψεις.

Μα η φρεσκάδα της αποχωρούσε σιγά σιγά με τον χρόνο. Έτσι γκρίζαρε, ατονούσε και γινόταν ομοιόμορφη με το περιβάλλον σαν χαμαιλέοντας.

Δεν άντεξε και της το 'πε:

«Είχες πάει στον Πάνω Κόσμο. Είναι εμφανές».

Δεν μπορούσε ούτε να το κρύψει, ούτε να το παραδεχτεί φωναχτά. Το ύφος της, ωστόσο, το επιβεβαίωνε.

Μετά, η πραγματικότητα και τα προβλήματα άρχισαν να διεισδύουν, αποσπώντας σαν μαχαίρια κάθε ελπίδα ηρεμίας και γαλήνης.

Τα σκουλήκια μισοέβγαιναν από τις τρύπες της πέτρας και γλοιώδη σέρνονταν γύρω γύρω, αφήνοντας μια κολλώδη βλέννα.

Εκείνη μελαγχόλησε, μα ο Σίσυφος δεν το έβαλε κάτω.

Ξεκίνησε να τη ρωτά μανιωδώς για τον Πάνω Κόσμο. Και αυτή ξεσπούσε σε παραληρηματικές κρίσεις, αφηγού-

μενη αλλόκοτες ιστορίες, που έμοιαζαν με παραμύθια στα αυτιά του.

Ήμουν σε ένα κατάφυτο δάσος. Χιλιάδες πουλιά πετούσαν ολόγυρα. Το φως έφτανε άπλετο από παντού, αλλά δεν σε έκαιγε λόγω των δέντρων. Δεν υπήρχαν Σκιές, γιατί είχαν ξεγυμνωθεί από τις ακτίδες και, καθώς δεν είχαν περιεχόμενο, είχαν εξαφανιστεί.

Νεαρά κορίτσια και αγόρια, σχεδόν παιδιά, περνούσαν ερωτευμένα χεράκι χεράκι από κάθε μονοπάτι προς το πουθενά.

Κοίταξα κάτω, ζηλεύοντας, να διακρίνω το δικό μου. Τελείωνε σε ένα χάσμα, έναν κατακόρυφο γκρεμό.

Εντούτοις, ένιωθα τόσο ευτυχισμένη που ξεχνούσα κάθε μέλλον. Ήμουν ελαφριά σαν πούπουλο και μου ερχόταν να πετάξω.

Μπορούσα να πετάξω. Ήμουν σίγουρη μέσα στην πανδαισία μου. Αλλά στην παρούσα φάση δεν το ήθελα, γιατί με περίμενε το μονοπάτι μου και ας ήταν χάσμα.

Κάτι πρόσμενα, αλλά δεν ήξερα τι. Δεν ήταν το τέλος, μα ένα μικρό κομμάτι, απαραίτητο για να συμπληρωθεί το φεγγοβόλο παζλ.

Μέχρι που έσκασε η γη και βγήκε το σκοτεινό άρμα, με τα αφηνιασμένα άλογα και τον Άρχοντα να το κυβερνά, και ερχόταν καταπάνω μου για να με αρπάξει, όπως τότε, την πρώτη φορά.

Σε αυτό το σημείο τη διέκοπτε πανικόβλητος.

«Δεν θέλω να ακούσω άλλο. Αρκεί».

Και εκείνη ποτέ δεν επέμενε και σταματούσε.

Την άλλη μέρα που ξαναρχόταν, άρχιζε πάλι από την αρχή, με μια λαμπερή ιστορία που αγωνιζόταν να έχει καλό τέλος.

Τότε συνειδητοποίησε από πού προέρχονταν όλα αυτά τα λόγια για τα σινεμά και τα θέατρα, που συζητούσαν πριν από το ταξίδι της στον Πάνω Κόσμο. Ήταν μνήμες από αυτόν. Ατελείωτες εικόνες που έβγαιναν από μέσα της. Και τότε, ξαφνικά, άρχισε κι αυτός να θυμάται.

Θυμόταν τα παιδικά του χρόνια, όταν ήταν στην αγκαλιά της μητέρας του και όλα έμοιαζαν όμορφα και ασφαλή.

Χαμογελούσε ευτυχομένος στις παραισθήσεις του.

Εκείνη το κατάλαβε και τον ενθάρρυνε να μοιραστεί κι αυτός τις μνήμες του.

Πετάγαμε χαρταετό στο ξέφωτο.

Η μητέρα φορούσε αθλητικά παπούτσια και φόρμα, όμως εγώ ήμουν καλοντυμένος με σακάκι και παπιγιόν. Αυτό δεν με εμπόδιζε να τρέχω κρατώντας το σκοινί και να σηκώνω με ενθουσιασμό τον χαρταετό στον αιθέρα.

Αφού τα κατάφερα, της έδωσα το σκοινί για να εξακολουθήσει να τον πετά εκείνη. Έμοιαζε ξαφνιασμένη, αλλά και περήφανη για το επίτευγμά μου.

Ήταν μια λαμπερή και εξάίσια μέρα του χειμώνα στις παρυφές του Ολύμπου. Η μάνα κάθισε ανακούρκουδα στο έδα-

φος, εξακολουθώντας να κρατά το σκοινί του χαρταετού. Εγώ την πλησίασα και της χάιδενα τα μάγουλα με τα χεράκια μου.

«Είσαι τόσο μαλακιά», της έλεγα.

Αυτή έκανε να αποτραβηχτεί, μα κατά βάθος έδειχνε ότι της άρεσε.

Τότε η γη άρχισε να ανθίζει, ξεπρόβαλαν μυριάδες πολύχρωμα άνθη και λευκά πουλιά στροβιλίζονταν σε έναν ξέφρενο χορό.

Ο Σίσυφος σταμάτησε σοκαρισμένος. Είχε κοκκινίσει από την ντροπή και δεν μπορούσε να αφηγηθεί άλλο. Φοβόταν ακόμα και να κοιτάξει την κοπέλα. Έκανε ότι κοιτούσε την πέτρα του και την έσπρωξε για λίγο αδέξια.

«Και μετά; Και μετά;» τον ρώτησε εκείνη με αγωνία.

«Δεν μπορώ να θυμηθώ. Είναι αδύνατον.»

«Μήπως δεν υπήρξε μετά;»

«Όχι, υπήρξε. Είμαι σίγουρος. Απλώς δεν μπορώ να θυμηθώ.»

Αυτή η περίεργη κουβέντα, ανάμεσα σε μνήμες και αμνησίες, συνεχιζόταν για πάρα πολύ καιρό. Έδινε την εντύπωση ότι δεν θα τελειώσει ποτέ και ότι η ζωή τους θα κυλούσε και θα ολοκληρωνόταν έτσι, συζητώντας για τον Πάνω Κόσμο.

Ο Σκοτεινός Άρχοντας έδειχνε αδιαφορία, θεωρώντας ότι η συμπεριφορά τους είναι ανόητα φαντασιόπληκτα παιχνίδια παιδιών, χωρίς αντίκρισμα και διέξοδο.

Ερχόταν σοβαρός και πολυάσχολος, έλεγε κάποια κου-

βέντα, συχνά περιπαικτική ή ακόμα και προσβλητική, και μετά αποχωρούσε τυλιγμένος στον μαύρο μανδύα του.

Οι Σκιές πλησίαζαν αθόρυβα και έστηναν αυτί να ακούσουν, ύστερα από λίγο όμως ξεσπούσαν σε συριστικά γέλια και έφευγαν τρέχοντας ντροπιασμένες.

Ποτέ δεν άντεξαν να ακούσουν μέχρι τέλος μια αφήγησή και έτσι ποτέ δεν κατάφεραν να καταλάβουν το νόημά της.

Οι ώρες που διαρκούσαν οι αφηγήσεις και οι συζητήσεις γύρω από αυτές είχαν πλέον επεκταθεί, ήταν όλο και πιο παθιασμένες και κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος της μέρας. Σταματούσαν μόνο όταν εμφανιζόταν ο Άρχοντας, καθώς η κοπέλα έτρεχε να κρυφτεί πίσω από κάποιον υγρό βράχο, στη σκοτεινή πλευρά.

Περίμενε πώς και πώς να φύγει και μετά, αφού τσέκαρε δεξιά κι αριστερά τον χώρο, έβγαινε και πλησίαζε τον Σίσυφο για να συνεχίσουν. Και συνέχιζαν ασταμάτητα, χωρίς ανάσα, μέχρι που βράδιαζε.

Τα μάτια του μισόκλειναν και δεν άντεχε άλλο. Κοιμόταν κρατώντας τον βράχο του στα χέρια. Γυρνούσε και καθόταν χάρμω για να βουλευτεί, με την πέτρα στην πλάτη του να τον πιέζει μόνιμα και να τον βαραίνει τόσο πολύ που δυσκολευόταν να ονειρευτεί, παρ' όλο που ήταν σε λήθαργο, κάνοντας έναν αγχωτικό ύπνο, γιατί φοβόταν μη χαλαρώσει και κυλήσει και τον λιώσει.

Ένωθε και τα σκουλήκια να βγαίνουν και να γυροβο-

λούν πάνω του, αλλά ποτέ δεν κατάφερε να ββαιώσει αν ήταν ιδέα του ή αν όντως συνέβαινε, γιατί όταν ξυπνούσε αυτά ήταν πίσω στις τρύπες τους. Τελικά, δεν ήταν σίγουρος αν το καθήκον του ήταν σάπιο και κατά πόσο. Όρες ώρες πίστευε ότι τα σιχαμερά ζώφια δεν υπήρχαν και ότι ήταν της φαντασίας του, μια και ποτέ δεν είχε επιβεβαιώσει την παρουσία τους με την παρατήρηση ή τη γνώμη κάποιου άλλου.

Την άλλη μέρα, η κοπέλα ερχόταν πρωί πρωί και τον ξυπνούσε. Ξανάρχιζαν τις ονειροπόλες αφηγήσεις τους, χωρίς μέτρο και φρένο, χωρίς σκοπό, έτσι, για προσωπική ευχαρίστηση. Ήταν η τέχνη του περιπτού.

Μέχρι που μια μέρα ξέσπασε:

«Δεν μπορώ άλλο. Θέλω να φύγω από αυτή τη σκοτεινή και απαίσια σπηλιά. Θέλω να πάω στον Πάνω Κόσμο. Προτιμώ να πεθάνω παρά να συνεχίσω να ζω σπρώχνοντας αυτή τη βαριά πέτρα. Είναι οδυνηρό να μαθαίνεις σε κάποιον ότι υπάρχουν ωραία πράγματα κι ύστερα να του τα αρνείσαι».

Αυτή τον κοίταξε με ένα ύφος μεταξύ χαμόγελου και πίκρας.

«Το περίμενα», του απάντησε. «Γι' αυτό η ομορφιά είναι επικίνδυνη. Αλλά δεν μπορούμε να ζούμε στην ασχήμια», συμπλήρωσε.

«Θα αφήσω τον βράχο να με πλακώσει. Δεν με νοιάζει πια. Ας πεθάνω. Δεν αντέχω άλλο να με τυραννά ο Σκοτεινός Άρχοντας».